

Η ΝΕΡΑΗΔΕΣ

(Μίμησις τοῦ Leconte de Lisle). (1)

Λευκοστόλισταις χορεύουσι τῆς ρυχτιᾶς τῆ σιγαλλῆ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μετὰ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Περὶ φανός τ' ἐτὸ μαῖδρο ἄλογοῦ του
Ἄπο τὸ δάσος καβαλλάρης βγαίνει...
Ἀστράφτει τὸ σπιρούρι τὸ χρυσοῦ του
Μέσα τ' ἐτὴ ρύχτα, ποῦ σιγὰ προβαίνει,
Καὶ τὰσημένιο κράνος του μετὰ χάρι
Φωτίζει τὸ ἀχνόφωτο φεγγάρι.

Λευκοστόλισταις χορεύουσι τῆς ρυχτιᾶς τῆ σιγαλλῆ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μετὰ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Τριγύρω του χαρούμεναι πετοῦνε...
— Ποῦ τρέχεις μετὰ τὴ ρύχτα καβαλλάρη;
Τοῦ λέρ καὶ τὰλογοῦ του τοῦ κρατοῦνε
Ἀγέλειο ἀκόμα παλληχάρι,
Στοιχειὰ ποῦ μετὰ τὸ λόγγο τριγυρίζουνε
Ἀτὴ τὴν ὄρα ἐσὲ δὲν σε φοβίζουνε;

Λευκοστόλισταις χορεύουσι τῆς ρυχτιᾶς τῆ σιγαλλῆ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μετὰ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

— Νεράηδες, ἀφῆστε τὰ περᾶσω
Γιατὶ κόρη γλυκεῖα μετὰ περιμένει.
Ἀφῆστέ με, Νεράηδες, τὰ προφθάσω...
Τὸ στέφανο τοῦ γάμου μετὰ προσμένει.
Σὲ λίγο ἢ ἀγὴν θὲ τὰ βοδίσση
Καὶ δάκρυα ἢ ἀγάπη μου θὰ χύση.

Λευκοστόλισταις χορεύουσι τῆς ρυχτιᾶς τῆ σιγαλλῆ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μετὰ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

— Μεῖνε μὴ φύγη, μιὰ τοῦ λέει, μὴ!
Βέρα θὲ τὰ σοῦ δώσω μαγεμένη
Καὶ κάλλιο ἀπὸ δόξαις καὶ τιμῇ
Τὴ μπόλια μου τὴν ἀστροφασμένη.
— Δὲρ θέλω, ἀφῆσέ με λέει... κ' ἐκείνη
Καὶ σιγομιλᾷ καὶ τὸν ἀγίρει.

Λευκοστόλισταις χορεύουσι τῆς ρυχτιᾶς τῆ σιγαλλῆ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μετὰ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Κεντῆ τὸ ἄλογοῦ του κ' ἀφανίζεται,
Τρέχει, πηδᾷ, χιλμιμτρεῖ τὸ ἄτι...
Μὰ ἔξαφρα ὁ μαῖδρο του ξαφρίζεται
Κι' αὐτὸς κεντῆ μετὰ θαμπωμένο μάτι.
Κατάλευκη γυναῖκα βλέπει ἔμπρός του
Καὶ τρέμει καὶ θολώνεται τὸ φῶς του.

Λευκοστόλισταις χορεύουσι τῆς ρυχτιᾶς τῆ σιγαλλῆ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μετὰ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

— Στοιχειὰ, μὴ μετὰ κρατῆς γιατί κ' ἄν τρέχω
Ἡ κασταρή μου ἀγάπη μετὰ προσμένει...
— Ὀϊμέναντε, καλέ μου! Ἐγὼ ἔχω
Κρεβάτι μου τὴ γῆ τὴν παρωμένη.
Ἐκεῖ μαζὶ κ' οἱ δυὸ θὰ κοιμηθοῦμε,
Ἐκεῖ πρώτη φορὰ θὰγκαλισθοῦμε.

Λευκοστόλισταις χορεύουσι τῆς ρυχτιᾶς τῆ σιγαλλῆ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μετὰ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Κ' ἐκεῖνος τὴ Νεράηδα κεντῆ
Καὶ τρέμει τ' ἐτὸλογοῦ του καὶ χλωμαίνει,
Πότε φωτῆ τὸ βλέμμα του πετῆ

Καὶ πότε σὰ νεκρὸς τ' ἐτὴ σέλα μένει.
Γνωρίζει τὴ φωνὴ καὶ τὴ ματιὰ τῆς
Καὶ πέφτει καὶ σωρᾶζεται σιμά τῆς.

Λευκοστόλισταις χορεύουσι τῆς ρυχτιᾶς τῆ σιγαλλῆ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μετὰ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Ἰανουαρίῳ 1886.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Δημητρίῳ Βαρδουγιώτῃ.

Ποῦ τρέχεις μ' ἀνοιγμένο τὸ παρὶ
Βαρκοῦλα μου σὰν ἄσπρο περιστέρι;
Ἡ θάλασσα ἀφρίτ' ἢ γαλανή,
Μαλώνει μετὰ τὸ κῆμα τ' ἀγριοκατρί.
Δίπλωσε βάρκα τ' ἄσπρο σου παρὶ
Νὰ φύγη ἢ κακοκαιριὰ καρτέρει,
Νὰ φύγη ἢ κακοκαιριὰ καρτέρει.

Μὰ κείνη τρέχει, τρέχει, χαροπὰ
Σχιζεῖ τὸ κῆμα καὶ ἔμπρος πετάει.
Στὸ μέρος, ποῦ ἢ κόρη ἀγαπᾷ
Τὸν ταύτη ποῦ στήν πρίμη τραγουδαί:
Ἐκεῖ βαρκοῦλα πέτα χαροπὰ
Ποῦ μιὰ καρδιὰ θερμὴ μᾶς καρτεράει,
Ποῦ μιὰ καρδιὰ θερμὴ μᾶς καρτεράει.

Ἐν Ἀκρονουπλίᾳ κατὰ Δεκέμβριον 1885.

ΘΕΟΔ. Α. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ

Νᾶχα φτερά τοῦ σταυρατοῦ, τὰ σάρπαζα κυρά μου,
Ἐτὰ νέφη τὰ σ' ἀνέβαζα, ἀπάνω στὰ οὐράνια
Κι' ἐκεῖ ψιλὰ τὰ σοῦδειχνα τί ἔχω στήν καρδιά μου
Κι' ἀπ' ἄρθη τοῦ παράδεισου, τὰ σοῦπλεκα στεφάνια.

Τί λέγω; ὄχι δὲν ποθῶ στεφάνια κ' ἀγιοκέρια
Θέλω μονάχα μιὰ στιγμὴν τὰ ἰδέης, πῶς ἐκεῖ πάνω
Χαμογελάει ὁ θεὸς μετὰ τ' ἀγία του ἔφετρία,
Πῶς οἱ ἀγγέλοι ἀγαποῦν, κ' ὅστερα... ἄς πεθάνω.

Μὰ: πάλι ὄχι ἤθελα ἀφοῦ τὰ ἰδέης ἐκεῖνα
Νὰ σ' ἀφίνα καὶ τ' ἀπεφτες τ' ἀρθοπλασμένα ὄρη
Ἄπο φυλλοτραντάφυλλα κ' ἀσπροδροσάτα κρίνα
Γιὰ τὰ τοὺς δώσης ἐδωδιὰ, ἀγαπημένη κόρη,
Τὸ χρῶμα καὶ τὴ χάρι σου τὴν τόση ὡμορφιά σου
Κι' ἄν θέλῃς ὅστερα... τ' ἐμέ, μιὰν ἀκρὴ ἀπ' τὴν καρδιά σου.

Ἄπο τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος, 27 Ἰανουαρίου 1886.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Καὶ πάλιν, ὦραία πατρίς μου, σὲ πρίγουν
Εἰς κύματα λόγων καὶ πόθων πελάγη
Κι' ἐρῶ εἰς τὰ ὄπλα των οὔτε κἄν θίγουν
οἰκτρῶς σὲ καλύπτουν τῆς Ἀρκτου οἱ πάγοι.

Πειραιεύς, 27 Ἰανουαρίου 1886.

1) Leconte de Lisle, de l'Académie Française. Poèmes barbares.